

ROTTERDAMSCH COURANT.

De Abonnementsprijs is f 24 's jaars of f 6 per drie maanden franco per post door het geheele Rijk.

Bureau: Hoogstraat Wijk 10, No. 77.

Geboorte-, Trouw- en Doodberigten van 1 tot 5 regels . . . f 1.— Iedere regel meer 0.20

Bij deze Courant behoort een BIJVOEGSEL.

Onze Neutraliteit.

Er is, voorzeker, niemand in 't Vaderland, die niet vurig verlangt, dat wij bewaard blijven voor de rampen des oorlogs, en dat het ons gegund moge zijn, de strikteste onzijdigheid te handhaven.

Het eerste vraagstuk is in twee deelen gesplitst. De Tweede Kamer vrees dat onze neutraliteit gevaar zou loopen 1° wanneer Nederlanders, officieren of manschappen, deel zouden uitmaken van 't Limburgsch Bondscontingent.

Wij behoeven wel niet te zeggen, dat de band, die ons aan den Duitschen Bond vlecht, ons nu, miuder dan ooit, welkom is, en dat juist de tegenwoordige omstandigheden het bewijs opleveren van het onnatuurlijke en voor onze belangen gevaarlijke van dien band, zoodat wij de hoop koesteren, dat onze Regering in de toekomst maatregelen beramen zal.

Nu is al dadelijk, naar onze meening, de voorstelling onjuist. — die wij ook terugvinden in een artikel van de Arch. Courant van heden. — dat het Limburgsch Bondscontingent uitsluitend uit Limburgers zou moeten bestaan.

Wij willen niet ontkennen, dat uit deze ongelukkige verhouding moeilijkheden kunnen voortvloeijen, wanneer de oorlogvoerende partijen, bij v. b. belang hebbende bij de opheffing onzer neutraliteit, in de vervulling dezer, vóór de uitbarsting van den oorlog aangelegene verplichtingen een voorwendsel willen zoeken, om onze neutraliteit te schenden.

Voorop mogen wij de opmerking niet achterwege laten, hoe willekeurig het woord „Nederlanders“ hier tegenover „Limburgers“ wordt geplaatst. Zijn Limburgers, volgens de Grondwet, geene Nederlanders? Hebben zij niet als zoodanig zitting in de Staten-Generaal? Dit onderscheid is dus ten eenemale valsch.

Om evenwel, zoo veel mogelijk, moeilijkheden te voorkomen, heeft men het Limburgsch Bondscontingent derwijze zamengesteld, dat het werkelijk bestaat uit Limburgers, voor zoo veel dit doenlijk was.

Maar nu is het, aldus uit Limburgers zamengesteld contingent niet voltallig en nu wil de Regering het aanvullen met vrijwilligers. Het komt ons voor, dat dit de beste te volgen weg is. Men geeft den raad, om vreeddelingen als vrijwilligers op te roepen; indien het moeilijkheden kon voorkomen, zouden wij er niet tegen hebben.

Eene zaak is echter zeker, dat n. l. niet de algemeene toestand alleen, maar ook onze verhouding tot den Duitschen Bond, onze positie maakt tot eene zeer teedere, en dat die omstandigheid ons dubbel moet nopen, om op alle eventualiteiten voorbereid en, in de eerste plaats, in staat te zijn des noods onze neutraliteit te doen eerbiedigen.

De tweede vraag, die met betrekking tot Limburg te beantwoorden valt is: „of bij de mobil-verklaring van het Bondsleger, waardoor het Limburgsch contingent verplicht zou worden aan den krijg deel te nemen tegen eene bevriende Mogendheid, de onzijdigheid van Nederland in gevaar zou komen?“

Op het volkenregterlijk standpunt komt het vraagstuk, in tweeërlei verhouding, beide op ons toepasselijk, aldus voor: 1°. Behoudt de Staat zijne neutraliteit, indien hij, hetzij voor zich zelf, hetzij voor een deel van zijn gebied, aan een der oorlogvoerende partijen hulp verleent, krachtens verplichtingen aangegaan vóór de neutraliteitsverklaring? en

2°. Behoudt het Land zijne neutraliteit, indien het Hoofd van dat Land tevens is Bestuurder van een ander Land, doch voor dat andere Land deel neemt aan den oorlog? Wij stellen ook de tweede vraag: eensdeels, omdat aldus de toestand is van onzen Koning met betrek-

king tot Luxemburg, dat tevens deel uitmaakt van den Duitschen Bond, en zoodoende in den oorlog kan gewikkeld worden; en anderdeels om het geschil te beslissen, indien van buiten af ofschoon ten onregte beweerd moogt worden dat Limburg niet Staatsregterlijk met Nederland één is en, in casu, als afzonderlijk Hertogdom moest beschouwd worden.

Deze twee, hoogstgewichtige vragen nu zijn in bevestigenden zin beantwoord geworden, niet alleen door een tal van gezaghebbende schrijvers, maar ook door een tal van historische feiten. Welke verandering de betrekkingen en de beginselen van het volkenrecht ook ondergaan hebben, het zijn juist deze twee vragen, die sinds vele jaren in den zin, dat de neutraliteit in de daár gegeven gevallen ongeschonden behouden blijft, beslist zijn.

De aard van een dagblad-artikel gedooft geene dissertatie over dit onderwerp; wij mogen echter niet voorbij door enkele aanhalingen de stelling onzer Regering te landhaven.

Wij behandelen eerst de verhouding van den Koning tot Luxemburg, als Vorst eener vreemde Kroon, en bepalen ons daarbij tot twee aanhalingen. Martens leert daaromtrent het volgende: „La guerre étant l'affaire des nations, non celle de la personne des monarques, ni le simple lien de parenté avec le chef de l'une des deux nations en guerre, ni le simple lien personnel entre deux états souverains ou mi-souverains obéissant à un même chef, ne peuvent autoriser la nation qui fait la guerre à l'un de ces deux états d'agir hostilement contre l'autre, tant que celui-ci ne blesse pas les devoirs de la neutralité.“

Wat de eerste vraag betreft, die meer regtstreeks betrekking heeft op Limburgs verhouding tot den Duitschen bond, deze is niet minder duidelijk beslist.

Het volkenrecht onderscheidt vroeger drie soorten van neutraliteit: volkomen, beperkte en conventionele. De eerste gebod algeheele onthouding van deelneming aan den strijd; de tweede werd geacht te bestaan, wanneer men door tractaten, anterior aan de oorlogsverklaring, zich verplicht had tot het verleenen van hulp hetzij voor zich, hetzij voor een gedeelte van het Land; de derde soort van neutraliteit bestond krachtens overeenkomsten, die men in geval van oorlog met de oorlogvoerende partijen, ter eerbiediging van de neutraliteit, sloot.

De regels, die Vattel stelt, zijn zeer opmerkelijk ter bevestiging van de stelling onzer Regering. Wij lezen: „J'ai dit qu'un Etat neutre ne doit donner de secours ni à l'un ni à l'autre des deux partis, quand il n'y est pas obligé. Cette restriction est nécessaire. Nous avons déjà vu que, quand un souverain fournit le secours modéré qu'il doit en vertu d'une ancienne alliance défensive, il ne s'associe point à la guerre; il peut donc s'acquiescer de ce qu'il doit, et garder du reste une exacte neutralité. Les exemples en sont fréquents en Europe.“

De Jure belli ac pacis. (3) De Jure naturae et gentium. (4) Précis du droit des Gens moderne de l'Europe. 3e ed. 1821. (5) Droit des Gens moderne de l'Europe. 1831. (6) Le droit des Gens, etc. III vol. 1835—38. (7) Commentaries upon international law. 1854—56. (8) Code du Devoir et du Droit d'une puissance neutre; sur le droit naturel, le droit des Gens et le droit Privé. Paris, 1854. (9) In het aangeh. werk, Liv III, Chap. VII, § 305. (10) In 't aangeh. werk, Sect. II, Ch. II, § 283. (11) In 't aangehaalde werk, IIe partie, Titre II, § 284. (12) In 't aangehaalde werk, Liv. III, Chap. VII, § 105.

„manquent à un traité solennel, que l'on a sans doute pu conclure sans me faire injure; des secours qu'ils fournissent à mon ennemi sont une dette qu'ils paient; ils ne me font point injure en l'acquittant; et par conséquent ils ne me donnent aucun juste sujet de leur faire la guerre.“ (13) Dat deze regel ook in den jongsten oorlog in de Krim als geldig is beschouwd leert ons het werk van Weiss, dat tijdens dien oorlog geschreven is en de regels vermeldt, die door de oorlogvoerende Mogendheden erkend zijn. Wij zien daár in § 8 de regel ontwikkeld dat „Les traités conclus entre une puissance neutre et celle belligérentes restent en vigueur“, en dan volgt in § 9 de uitzondering, dat niet van kracht blijven o. a. de overeenkomsten die den neutralen Staat verplichten tot eenigerlei materiële hulp, tenzij zoodanige hulp niet anders is dan „une dette positive et contractée, avant la déclaration de neutralité.“ (14)

Van dien aard is dan ook de verplichting, die op Nederland, voor Limburg, rust, om hulp te verleenen aan den Duitschen Bond; die verplichting is aangegaan vóór de neutraliteitsverklaring, en vóór dat eene der partijen zich tot den oorlog openlijk had gewapend; de nakoming dier verplichting is slechts de kwijting eener aangegane schuld. Indien wij ons dus blijven beperken tot hetgeen die schuld ons oplegt, kan onze onzijdigheid geen gevaar loopen.

Noch door de persoonlijke betrekking, die tusschen Luxemburg en Nederland bestaat door middel van den Koning,

Noch door het leveren voor Limburg van het verschuldigde Bondscontingent aan den Duitschen Bond,

Noch door de omstandigheid, dat Nederlanders, niet in Limburg geboren, deel uitmaken van dat contingent. De Regering had, derhalve, volkomen regt te verklaren, dat onze onzijdigheid geen gevaar kan loopen, „volgens de algemeen als geldig erkende regelen“ van het Volkenrecht.

Dit neemt, evenwel, niet weg, gelijk wij reeds hierboven aanstipten, dat somtijds zelfs algemeen geldig erkende regelen verkracht worden, en dit leidt ons van zelf tot de vraag, of het noodig is, nu reeds een deel onzer militie in den wapenhandel te oefenen? Die vraag is door ons bereids beantwoord in ons artikel: „Nederland en de Oorlog;“ wij zullen er niet op terugkomen, doch alle herinneren, dat waar wij nu reeds zien verkrachten zoo vele regelen van volkenrecht als sinds jaren als onaanzienbaar waren geëerbiedigd, het niet voldoende schijnt, om alleen te steunen op het gezag van het regt. Het is veel voorzigtiger, zich in tijds te bekwamen, om dat regt te doen eerbiedigen van welke zijde ook; want, gelijk wij vroeger aantoonde, kan de loop der gebeurtenissen onze onzijdigheid evenzeer bedreigen van de eene, zoo wel als van de andere zijde. Wij blijven dus, ook na deze beschouwing, aandringen op de betrachtting der uitspraak van von Goertz: „dat de neutraliteit alleen zoo ver zeker is, als men de magt heeft, haar te handhaven.“

(13) t. a. pl. Liv. III, Chap. VI, § 101. (14) In 't aangehaalde werk, §§ 8 en 9, pag. 16 en 17.

BUITENLAND.

LONDEN den 28 Mei.

In eene laatstleden woensdag gehouden bijeenkomst heeft de Kamer van koophandel van Newcastle, Shields en Gateshead, eenparig de volgende verklaring goedgekeurd: „Overwegende de onlangs afgekondigde proclamatie der onzijdigheid van H. M. en het antwoord van lord Malmesbury op de vragen der heeren J. Nichol & Co., ten opzichte van den uitvoer van steenkolen, alsmede de door Zijne Excellentie gedane verklaring, dat steenkolen in vele gevallen te regt als oorlogs-contrabande kunnen worden aangemerkt, zoo heeft de Kamer het haren pligt geacht op de stelligste wijze tegen deze bewering op te komen, naardien steenkolen, volgens het gevoelen dezer Vergadering, een artikel is dat, in geen geval en onder geenerlei voorwendsel, als oorlogs-contrabande kan worden aangemerkt. Er is besloten dat eene memorie, in welke de gronden waarop deze meening steunt ontwikkeld worden, aan het bureau van koophandel zal worden ingediend, om te verzoeken dat door de Regering van dit Land, als de grootste Zee-mogendheid der wereld, eene verklaring worde afgelegd, inhoudende dat steenkolen in geenerlei omstandigheid oorlogs-contrabande zijn of als zoodanig beschouwd kunnen worden.“

Laatstleden woensdag hield een aantal lieden uit den goeieden stand te Liverpool eene vergadering onder het voorzitterschap van den heer Robertson Gladstone, voorzitter der Vereeniging voor de financiële hervorming, ten einde te beraadslagen over de noodzakelijkheid om de Koningin een verzoekschrift aan te bieden ten behoeve der uitbreiding van den krijg, uit welken de Ministers en andere hooge Staatsambtenaren tot hiertoe gekozen worden. De heer Robertson zeide hoe het, met het oog op den vermoedelijk aanstaanden val van lord Derby en diens ambtgenooten, van belang was dat H. M., bij de keuze van hunne opvolgers, zich niet tot lord Palmerston of lord J. Russell en hunne naaste aanhangers bepaalde. Hij achtte het toch niet noodzakelijk dat het gezag altijd in de handen der Aristocratie werd geplaatst, die, deels uit gebrek aan kennis en deels uit gebrek aan sympathie voor de werkende klassen, onbekwaam is om het Land te regeren. De eeuw van het onbelemmerd verkeer had haar die magt moeten ontnemen en zij had door de middenklassen moeten vervangen worden, die het geld opbrengen hetwelk de hulpbronnen der Natie oplevert. Die klassen beloopten al de kansen en er bestaat geene reden waarom zij langer verstoken zouden blijven

